

FAVORIET

JOY LA VIE EN ROSE

f Roos was absoluut geen kinderpony, ze trapte, gilde, beet

YVONNE VAN DER VELDE

Pas toen haar toppaard aller tijden Joy Yashin met pensioen ging, werd omgekeken naar Roos. Haar talent en aanleg voor endurance bleek ongekend en vooral onverwacht: Joy La Vie en Rose ofwel 'de naaimachine' heeft in totaal 3364 kilometer afgelegd – 881 meer dan Joy Yashin – en is het eerste Nederlandse endurancepaard dat twee keer de honderd kilometer voltooide op het zware CEI-terrein in Aarau, Zwitserland.

JOY LA VIE EN ROSE

Geboortjaar: 1989

Geslacht: Merrie

Afstamming: Otto van het Nonnenbos uit Wendy (v. Kantjes Sjonnie)

'In 1993 ging ik met mijn opa naar een paardenmarkt in Bommel. Hij was op zoek naar een leuke kinderpony voor zijn kleinkinderen. We zagen Roos al wel staan, maar ze liep zeer ongelijk – het leek wel een naaimachine. Aan het einde stond ze er nog en haar verkoper drong zo aan dat ik een laag bedrag noemde om van het gezeur af te zijn. Hij accepteerde.

Roos was absoluut geen kinderpony. Ze trapte, gilde, beet en kwijlde. Om haar toch aan het werk te zetten, werd ze voor koetsritten gebruikt. Normaal trokken twee sterke paarden een volle koets, maar de 1.41 meter hoge Roos deed het alleen en liep soms wel tachtig kilometer per dag. Toen mijn toppaard Yashin met pensioen ging, keken we pas naar Roos als volgende kandidaat voor de endurance. Zij had toen al een prima conditie. Wij kregen pas

een hechte band toen we samen verdwaalden in de Ardennen. We kwamen letterlijk vast te zitten in een moeras. Ik kon er nog uit kruipen, maar Roos zat vastgezogen. Er zat niets anders op dan haar achter te laten en hulp te zoeken. Na een uur lopen besefte ik, dat ik geen idee had waar ik naar toe moest voor hulp. Ik ben teruggegaan naar Roos. Zij was oprecht blij om me te zien, ze hinnikte zelfs. Ik heb toen alles gebruikt om haar vrij te krijgen: takken, kleding, het hoofdstel. Het lukte me haar te bevrijden. Sindsdien hebben we een ontzettend sterke vertrouwensband. Maar nog probeert ze me te bijten en als ik geen oogcontact houd, geeft ze me nog een trap na ook. Zo is ze nu eenmaal.

Ze geniet nu van haar pensioen bij ons in de wei. Ze heeft een veulen. Dat gaat niet weg. Het is voor het geluk van Roos.'